

Можеди некоїаш

Колин Хувер

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Maybe someday

© 2014 Colleen Hoover

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Можеди Некојаш

Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Драги читатели,

Можеби некогаш е повеќе од приказна.

Можеби некогаш е повеќе од обична книга.

Ова е цело едно искуство и тоа искуство за кое сме благодарни и возбудени што можеме да го споделиме со вас.

Јас го имав задоволството да соработувам со музичарот Грифин Петерсон со цел да се компонира оригинална музика за оваа новела. Јас и Грифин работевме многу напорно за да ги оживееме овие ликови и нивните текстови, сè со цел вие да добиете врвно читателско искуство.

Ви препорачуваме да ги слушате овие песни по редоследот по кој се појавуваат во книгата. Сè што треба да направите е да го скенирате овој QR код со својот паметен телефон и ќе добиете пристап до сите заштитни песни на книгата, како и останатите бонус материјали доколку сакате да дознаете нешто повеќе за овој проект.

Ви благодариме што сте дел од нашиот проект.

Ние се чувствувавме неверојатно додека го креиравме и се надеваме дека и вие ќе се чувствувате неверојатно додека уживате во книгата.

Колин Хувер и Грифин Петерсон

Скенирајте го кодот за да ги слушате песните.

За ова ќе ви биде потребна апликацијата за читање на QR кодови соодветна за вашиот модел на телефон. Откако ќе ја инсталирате апликацијата, држете ја камерата на телефонот на некој сантиметар од кодот и уживајте во она што следи.

Доколку ви е поедноставно, исто така може да го посетите веб сајтот www.maybesomedaysoundtrack.com за да добиете пристап до овие содржини.

ПРОЛОГ

Сидни

Штотуку ѝ удрив бокс на девојка. И тоа не на некоја си непозната девојка. На мојата најдобра пријателка. На мојата цимерка.

Па, претпоставувам дека сега, од пред пет минути, можам да ја викам мојата *поранешна* цимерка.

Од носот ѝ потече крв и јас веднаш се почувствував лошо што ја удрив. Но тогаш ми текна каква лажлива предавничка е, а тоа ме натера да посакам да ја удрам уште еднаш. И ќе ја удрев ако Хантер не застанеше меѓу нас.

Па наместо неа, го удрив *него*. За жал, тој не беше повреден. Не како што е повредена мојата рака.

Удирањето бокс боли многу повеќе отколку што мислев дека ќе боли. Не дека сум размислувала колку би можело да боли да удриш некого. Иако повторно го имам истиот нагон додека зјапам во телефонот, читајќи ја пораката која штотуку ја добив од Риџ. Тој е уште една личност со која би сакала да ги порамнам сметките. Знам дека тој, технички, нема никаква врска со мојот

моментален проблем, но можеше да ме предупреди малку порано. Па затоа би сакала да го удрам и него.

Риџ: Добра си? Сакаш да се качиш кај мене барем додека не престане да врне?

Се разбира дека не сакам да се качам кај него. Раката и без тоа ме боли, а знам дека болката ќе биде уште понеподнослива ако се качам во станот на Риџ и ако му го дадам она што му следува и нему.

Се вртам и погледнувам нагоре кон неговиот балкон. Тој стои потпрен на стаклената шибер врата со телефонот в рака и ме гледа. Надвор е темно, но уличните светилки го осветлуваат неговото лице. Неговите темни очи погледнуваат во моите, а поткревањето на неговите усни во нежна, покајничка насмевка ме тера да заборавам зошто воопшто сум му лута нему. Тој си поминува со раката низ косата, тргајќи ја од челото и откривајќи го загрижениот израз на лицето. Или можеби тоа е израз на каење. Како што треба да биде.

Одлучувам да не му одговорам на пораката и наместо тоа му кревам еден среден прст. Тој затресува со главата и слегнува со рамениците, како да сака да каже: *Се обидов*, а потоа си влегува во својот стан и ја затвора шибер вратата.

Јас го враќам телефонот во џеб пред да се намокри и погледнувам во паркот меѓу комплексот згради каде што живеев цели два месеци. Кога се вселив, летото полека почнуваше да го проголтува крајот на пролетта и паркот изгледаше прекрасно. Целиот полн со живи и вибрантни бои. Сега кога летото ја достигна својата непривлечна точка на кулминација, водата во големата фонтана е целосно пресушена. Цвеќињата се тажен, свенат потсетник на возбудата што ја чувствував кога јас и Тори се вселивме тука. Додека гледам во паркот поразен од страна на годишното време, сфаќам дека тука може да се поврзе една бедна паралела со тоа како се чувствувам јас во моментов. Поразено и тажно.

Седам на работ од сега празната бетонска фонтана, со лактите потпрени на двата куфера во кои е собрано

сè што поседувам и чекам такси. Немам поим каде ќе ме однесе таксито, но знам дека секое место би било подобро од ова каде што сум сега. Сега сум практично бездомник.

Би можела да им се јавам на моите родители, но тоа ќе им даде муниција за да почнат да пукаат во мене со нивното легендарно: *Ти рековме.*

Ти рековме да не се селиш толку далеку, Сидни.

Ти рековме да не почнуваш сериозна врска со тој тип.

Ти рековме дека ќе ти плаќаме ако одбереш да студираш право, наместо музика.

Ја стегам тупаницата, а потоа ги ширам прстите. Раката ужасно ме боли и сум прилично сигурна дека ќе треба да ставам мраз. Ги жалам машките. Удирањето боксови е за никаде.

И знаете што друго е за никаде? Дождот. Секогаш почнува да врне во најнесоодветни моменти, како на пример сега, кога јас сум бездомник.

Таксито конечно доаѓа, па јас станувам и ги грабнувам куферите. Ги влечам зад себе додека возачот излегува и го отвора багажникот. Уште пред да му го подадам првиот куфер, срцето ми се спушта во петици кога одеднаш сфаќам дека не си ја зедев чантата.

По ѓволите.

Разгледувам наоколу, погледнувам во фонтаната каде што седев, а потоа почнувам да се допирам по телото како да постои шанса чантата магично да ми се закачила на рамо. Но јас многу добро знам каде е таа. Ја пуштив на подот баш пред да ја удрам Тори во нејзиниот прескап нос, копија на носот на Камерон Дијаз.

Воздивнувам. И се смеам. Многу јасно дека си ја оставив чантата. Мојот прв ден како бездомник ќе беше премногу лесен ако имав чанта.

„Извинете“, му велам на такси возачот кој сега го товари мојот втор куфер. „Се премислив. Нема да ми треба такси.“

Знам дека има еден хотел на половина километар

одовде. Ако успеам да соберам храброст да се вратам внатре и да си ја земам чантата, би можела да отидам дотаму пеш и да земам една соба додека не смислам што да правам следно. И така веќе сум жива вода. Не може да стане полошо.

Возачот ги вади куферите од багажникот, ги остава на тротоарот пред мене и се враќа во возилото без да ме погледне во очи. Тој едноставно влегува и заминува, како да сум му ја олеснила работата со откажувањето.

Толку патетично ли изгледам?

Си ги земам куферите и се враќам на местото каде што седев пред да сфатам дека немам чанта. Погледнувам нагоре кон мојот стан и се прашувам што би се случило кога би се вратила да си го земам паричникот. Работите беа малку хаотични кога излегов низ вратата. Претпоставувам дека повеќе ми одговара да бидам бездомник на дожд, отколку да се вратам таму.

Повторно седнувам на мојот багаж и размислувам за мојата ситуација. Би можела да платам некому за да се качи горе наместо мене. Но кому? Надвор нема никој. И кој може да ми гарантира дека Хантер или Тори воопшто ќе ѝ ја дадат мојата чанта на таа личност?

Ова е тешка катастрофа. Знам дека на крајот ќе морам да се јавам кај некој од моите пријатели, но во моментов сум премногу засрамена да кажам некому колку сум била слепа и глупава во изминативе две години.

Веќе почнувам да ја мразам дваесет и двегодишната возраст, а ми остануваат уште 364 денови од неа.

Чувството е толку лошо што јас... плачам?

Одлично. Сега плачам. Јас сум бездомна, расплакана, насилна девојка без чанта. А и покрај тоа што не сакам да признаам, мислам дека исто така има шанси да сум и девојка со скршено срце.

Аха. Сега липам. Прилично сум сигурна дека ова е она што го чувствуваат луѓето кога им е скршено срцето.

„Врне. Побрзај.“

Погледнувам нагоре и гледам дека една девојка стои над мене. Таа држи чадор и нервозно гледа надолу во мене, потскокнувајќи од едната на другата нога додека

ме чека да направам нешто. „Киснам. Побрзај!“

Нејзиниот глас е малку нападен, како таа да ми прави некаква услуга, а јас сум неблагодарна. Ја кревам едната веѓа и си ги заштитувам очите од дождот со раката. Не ми е јасно зошто таа се жали дека кисне кога не носи којзнае колку облека што би можела да накисне. Таа е практично гола. Погледнувам во нејзината маица чиј долен дел е целосно отсечен и сфаќам дека носи униформа од Хутерс.

Постои ли шанса денов да стане почуден од ова? Седам на куферите кои ги содржат речиси сите работи кои ги имам на светов, киснам и слушам наредби од кучкеста келнерка од Хутерс.

Сè уште зјапам во нејзината маица кога таа ме грабнува за рака и брзо ме повлекува нагоре. „Риц ми кажа дека ќе го направиш ова. Морам да одам на работа. Следи ме и ќе ти покажам каде е станот.“ Таа грабнува еден од моите куфери, ја извлекува рачката и го турка накај мене. Тогаш го фаќа другиот и тргнува. Јас тргнувам по неа, но од проста причина што девојката зеде еден од моите куфери и сакам да ми го врати.

Таа се развивува преку рамо кога почнува да се качува по скалите. „Не знам колку долго планираш да останеш, но јас имам само едно правило. Држи се подалеку од мојата соба.“

Таа стигнува до еден стан и ја отвора вратата, воопшто не погледнува зад себе за да види дали ја следам. Јас затресувам со главата, но немам друг избор, па колебливо влегувам во непознатиот стан. Сличен е на мојот, со таа разлика што овде има два тоалети и четири спални соби. Станот во кој живеев со Тори беше од помалите, од оние со две спални соби.

Другата забележлива разлика е што овде не гледам лажливи, евтени, предавнички курви. Ниту пак ги гледам расфрлените алишта и валкани садови на Тори.

Девојката го остава мојот куфер покрај вратата, а потоа влегува внатре и чека јас да... па, не знам што чека да направам јас.

Таа превртува со очите и ме грабнува за рака,

влечејќи ме за да влезам повнатре во станот. „Што е проблемот со тебе, по ѓволите? Знаеш ли воопшто да зборуваш?“ Тогаш почнува да ја затвора вратата, но се вкочанува и се врти со ококорени очи. Го крева прстот во воздух. „Чекај малку“, вели таа. „Немој да ми кажеш дека си...“ Превртува со очите и се плеска по челото. „Ох, Боже мој, ти си глвонема.“

А? Што, по ѓволите, не е во ред со оваа девојка? Одмавнувам со главата и ја отворам устата за да ѝ одговорам, но таа ме прекинува.

„Господе Боже, Брицит“, си мрмори самата. Тогаш си го протрива лицето со рацете и офка на глас, потполно игнорирајќи го фактот дека јас сè уште одмавнувам со главата. „Понекогаш знаеш да бидеш тешка, бесчувствителна кучка.“

Леле. Девојкава има сериозни проблеми од областа на социјални и меѓучовечки вештини. Таа е кучка, иако се труди да не биде. Сега кога мисли дека сум глвонема, јас воопшто не знам како да одговорам. Таа затресува со главата како да е разочарана од себе, а потоа погледнува директно во мене.

„ЈАС... СЕГА... МОРАМ... ДА... ОДАМ... НА... РАБОТА!“ се дере таа многу гласно и ужасно бавно. Јас правам гримаса и се повлекувам за еден чекор наназад, што би требало да биде огромен показател за тоа дека ја слушам како се дере, но таа не забележува. Покажува кон вратата на другиот крај од ходникот. „РИЦ... Е... ВО... НЕГОВАТА... СОБА!“

Пред да добијам шанса да ѝ кажам дека може да престане да се дере, таа излегува од станот и ја затвора вратата зад себе.

Немам поим што да мислам. Или што да правам сега. Стојам во непознат стан, налисната жива вода, а единствената личност која би сакала да ја удрам сега, освен Хантер и Тори, се наоѓа во друга соба, на само некој метар од мене. А кога сме веќе кај Риц, се прашувам зошто, по ѓволите, ја испратил својата психотична Хутерс девојка да дојде да ме земе? Го вадам телефонот и почнувам да му пишувам порака кога вратата од неговата соба се отвора.

Тој излегува во ходникот со раце полни ќебиња и перници. Јас вџашено и нагло повлекувам воздух во истата секунда кога ме погледнува во очи. Се надевам дека мојата реакција не е премногу забележлива. Проблемот е во тоа што јас никогаш го немам видено од олку блиску, а тој изгледа уште подобро отколку што изгледаше кога го гледав од другата страна на паркот.

Мислам дека никогаш во животот не сум видела очи кои можат да зборуваат. Ни самата не сум сигурна што сакам да кажам со ова. Но имам чувство дека тој би можел да ми упати еден минијатурен поглед со тие негови темни очи и јас веднаш би знаела што сака да направам. Неговите очи се некако жестоки и прободуваат и... Ох, Господе Боже, јас јапам во него.

Крајчето од неговата уста се поткрева како точно да знае за што размислувам додека поминува покрај мене и се упатува накај софата.

И покрај неговата привлечност и тоа лице кое изгледа некако невино, мене ми доаѓа да му се развикам што беше толку неискрен. Не требаше да чека повеќе од две недели за да ми каже. Ќе имав шанса да го испланирам сето ова малку подобро. Не можам да разберам како можевме да разговараме цели две недели, а тој ниту еднаш да не почувствува потреба да ми каже дека моето момче спие со мојата најдобра пријателка.

Риц ги фрла ќебињата и перниците на софата.

„Нема да останам овде, Риц“, велам во обид да го спречам за да не си губи време со гостопримливоста. Знам дека му е жал за мене, но може да се каже дека јас воопшто не го познавам и би се чувствувала многу попријатно во хотелска соба отколку да спијам на туѓа софа.

Но, кога подобро ќе размислам, за хотелска соба требаат пари.

Нешто што јас во моментот го немам.

Нешто што се наоѓа во мојата чанта, на спротивната страна од паркот, во стан со единствените две личности на светот на кои сега не сакам да им ги видам лицата.

Можеби софава сепак не е толку лоша идеја.

Тој ги сместува работите и се врти, вперувајќи го погледот во моите накинати алишта. Јас погледнувам во баричката која ја правам на неговиот дрвен под.

„Ох, извини“, мрморам. Косата ми е залепена за лицето, а маицата провиден и патетичен изговор за бариера помеѓу надворешниот свет и мојот розов градник. „Каде е тоалетот?“

Тој кима кон вратата од тоалетот.

Се вртам, го отворам едниот куфер и почнувам да буричкам низ него додека Риц се враќа во својата соба. Мило ми е што не ме прашува што се случи после нашиот разговор денес. Не сум расположена да зборувам за тоа.

Земам едни хеланки и маица, а потоа го грабнувам несесерот со козметика и тргнувам накај тоалетот. Ме вознемирува тоа што сè во овој стан потсетува на мојот со само неколку суптилни разлики. Ова е истиот тоалет со две врати, една од левата, друга од десната страна, кои водат до двете спални соби залепени за тоалетот. Една од овие соби очигледно е на Риц. Баш ме интересира чија е другата спална соба, но не сум доволно љубопитна за да ја отворам вратата да проверам. Правилото на девојката од Хутерс беше да се држам подалеку од нејзината соба, а таа не ми личи на тип со кој можеш да се заебаваш.

Ја затворам вратата која води накај дневната соба, а потоа ги заклучувам двете врати од спалните соби залепени до тоалетот за да не ми влезе некој. Не знам дали во станот живее некој друг, освен Риц и неговата девојка, но не сакам да ризикувам.

Ги соблекувам мокрите алишта и ги фрлам во лавабото. Го пуштам тушот и чекам да потече топла вода, а потоа застанувам под него. Стојам под млазот и ги затворам очите, благодарна што веќе не сум надвор на дождот. Во исто време, не сум ни нешто особено среќна што сум тука каде што сум.

Да ми кажуваше некој, никогаш немаше да поверувам дека дваесет и вториот роденден ќе ми заврши со туширање во туѓ стан и спиење на софа која му припаѓа на тип кој (едвај) го знам две недели - и сè тоа поради двете личности кои најмногу ги сакав и на кои најмногу им верував.

1**ДВЕ НЕДЕЛИ ПРЕТХОДНО***Сидни*

Ја отворам шибер вратата од мојот балкон и излегувам надвор, благодарна што сонцето веќе почнало да се спушта зад соседната зграда, ладејќи го воздухот до совршена есенска температура. Како на копче, звукот на неговата гитара го прелетува паркот додека јас седнувам и се навалувам наназад на дрвената столица. На Тори ѝ велам дека излегувам на балконот затоа што таму најдобро ги завршувам домашните задачи, но вистината е дека не сакам да ѝ признаам дека гитарата е единствената причина што седам надвор секоја вечер во осум, точна како швајцарски часовник.

Типот во станот на спротивната страна од паркот веќе со недели седи на неговиот балкон и свири барем по саат време дневно. А јас секоја Божја вечер седам надвор и го слушам.

Имам забележано дека и неколку други соседи излегуваат на своите балкони кога свири, но никој не е толку лојален како мене. Не разбираам како може некој да ги чуе овие песни и да не стане зависен од нив, да не копнее да ги слуша секој ден. Но добро, мене музиката

отсекогаш ми била пасија, па можеби неговиот звук има поголем ефект врз мене отколку врз другите луѓе. Јас свирам на клавир откако помнам за себе, а и покрај тоа што никогаш не сум ја споделила мојата музика со никој, обожавам да компонирам. Го сменив дури и отсекот на студии во музичко образование пред две години. Планот ми е да бидам наставничка по музичко во основно училиште, иако ќе завршев како адвокат да го слушав татко ми.

„Просечен живот е изгубен живот“, рече тој кога го информирав дека ќе го сменам отсекот.

Просечен живот. Тоа повеќе ме забавува отколку што ме навредува, особено со оглед на тоа што тој е најнезадоволната личност која некогаш сум ја запознала, а тој е адвокат. Оди, па сфати.

Една од познатите песни завршува и типот со гитарата почнува да свири нешто што не го свирел никогаш претходно. Јас веќе се навикнав на неговата неофицијална плејлиста, бидејќи ги вежба истите песни по ист редослед секоја вечер. Како и да е, никогаш претходно не сум го слушнала да ја свири оваа конкретна песна. Начинот на кој ги повторува едните исти акорди ме тера да помислам дека ја компонира песната таму на самото место. Ми се допаѓа тоа што сум сведок на ова, особено затоа што можам да забележам, по само неколку акорди, дека ќе ми стане нова, омилена песна. Сите негови песни звучат како оригинали. Се прашувам дали ги изведува некаде локално или ги пишува само за забава.

Се навалувам нанавпред на столицата, ги потпирам рацете на работ од балконот и го гледам. Неговиот балкон се наоѓа директно спроти мојот на другата страна од паркот, доволно далеку за да не се чувствувам непријатно кога го гледам, но сепак доволно блиску за да не го гледам никогаш кога Хантер е во близина. Мислам дека Хантер не би бил воодушевен кога би знаел дека малку се зацапав во талентот на типов.

Меѓутоа, сама пред себе, не можам да го негирам тоа. Секој кој гледа колку страшно свири би можел да се зацапа во неговиот талент. Како ги држи очите затворени

за целото време додека свири и жестоко се концентрира на секој допир на жиците. Најмногу ми се допаѓа кога седи долу со вкрстени нозе и ја држи гитарата исправена меѓу нив. Ја лепа гитарата за градите и свири на неа како на чело, држејќи ги очите затворени за целото време. Кога го гледам сум толку занесена што понекогаш забележувам дека воопшто не дишам и не сум ни свесна за тоа сè додека не почнам да се борам за воздух.

Како капак на сето ова, не ми помага ни тоа што е сладок. Барем изгледа слатко одовде. Неговата светло кафена коса е немирна и се движи со него, му паѓа врз челото секојпат кога ќе погледне надолу во гитарата. Премногу ми е далеку за да му ги видам цртите на лицето или бојата на очите, но деталите не се важни кога одат со страста што ја има за својата музика. Во него има самодоверба која ми е страшно привлечна. Отсекогаш сум им се воодушеувала на музичарите кои се способни да ги исклучат сите и сè околу себе за целосно да се фокусираат на својата музика. Способноста да го исклучиш светот и целосно да се внесеш во музиката е нешто што отсекогаш сум сакала да имам самодоверба да го направам, но едноставно ја немам.

Типчево ја има. Тој е самоуверен и талентиран. Јас отсекогаш сум паѓала на музичари, но само фантазерски. Тие се друга сорта. Сорта од која ретко може да излезе добар кандидат за момче.

Тој погледнува во мене како да може да ми ги прочита мислите, а на неговото лице полека се појавува една широка насмевка. Воопшто не паузира со песната додека продолжува да ме гледа. Неговиот поглед прави да се вцрвенам, па ги спуштам рацете, си ја ставам тетратката во skutот и погледнувам надолу во неа. Се нервирам што ме начека како зјапам во него. Не дека правев нешто погрешно, но не ми е пријатно што тој знае дека го гледав. Повторно погледнувам нагоре и тој сè уште ме гледа, но веќе не се смешка. Неговиот поглед ми го забрзува срцебиенето, па ја вртам главата на другата страна и се фокусирам на тетратката.

Браво, баш убаво направи да личиш на чуден перверзник, Сидни.

„Еве ја мојата девојка“, вели успокојувачки глас зад мене. Ја навалувам главата наназад и наопаку погледнувам во Хантер додека тој излегува на балконот. Се обидувам да го скријам фактот дека сум шокирана што го гледам затоа што сум прилично сигурна дека требало да запомнам дека ќе дојде.

Во случај гитаристот сè уште да гледа, намерно се внесувам во бакнежот на Хантер за помалку да личам на забегана *пазачка*, а повеќе на обична девојка која си одмара на својот балкон. Поминувам со раката по вратот на Хантер кога тој се наведнува над мојата столица и ме бакнува наопаку.

„Направи место“, вели Хантер, повлекувајќи ме за рамениците. Се повлекувам нанапред на столчето, а тој ја префрла ногата и седнува зад мене. Го лепи мојот грб за неговите гради и ги замотува рацете околу мене.

Кога звукот на гитарата одеднаш престанува, мене погледот ме издава и повторно се вперува натаму. Гитаристот гледа во нас додека станува, а потоа си влегува во својот стан. Изразот на неговото лице е чуден. Речиси лут.

„Како помина на факултет?“ прашува Хантер.

„Здодевно, не ми се ни зборува за тоа. Ти? Како беше на работа?“

„Интересно“, вели тој, тргајќи ми ја косата од вратот. Ги лепи своите усни врз откриеното место и почнува да ме бакнува надолу кон клучната коска.

„Што беше толку интересно?“

Неговите раце се стегаат околу мене, а неговата брада се спушта на моето рамо. „Нема да поверуваш што се случи за време на ручекот“ вели тој. „Со еден од момците бевме во еден италијански ресторан. Јадевме надвор во градината и јас го прашував келнерот што би ни препорачал за десерт кога на аголот сврте едно полициско возило. Застанаа баш пред ресторанот и од колата излегоа двајца џандари со извадени пиштоли. Веднаш почнаа да се дерат и да наредуваат, а нашиот келнер промрморе ‘срање’. Тогаш полека ги крена рацете, а џандарите ја прескокнаа оградата на градината, се

стрчаа накај него, го фрлија на земја и му ставија лисици баш пред нас. Откако му ги прочитаа правата, го кренаа на нозе и го однесоа накај полициското возило. И тогаш келнерот погледна во мене преку рамо и се развика, „Тирамисото е многу добро!“ На крај го внесоа во колата и заминаа.“

Ја вртам главата наназад за да го погледнам. „Сериозно? Ова навистина се случи?“

Тој кима и се смее. „Жими сè, Сид. Нездраво беше.“

„И? Го пробавте тирамисото?“

„Многу јасно. Најдобро тирамису на свет.“Тој ме бакнува во образот и ме турка нанапред. „Кога сме веќе кај храната, мртов гладен сум.“ Станува и ми подава рака. „Готвеше нешто вечерва?“

Му давам рака и му дозволувам да ме повлече. „Ние јадевме салата, но можам да направам нешто за тебе.“

Влегуваме внатре и Хантер седнува на софата до Тори. Таа седи со книгите распослани пред себе и се обидува во исто време и да учи и да гледа телевизија. Јас го отворам фрижидерот и почнувам да му правам нешто за јадење. Се чувствувам малку виновно што заборавив дека рече дека вечерва ќе дојде. Обично имам нешто зготвено кога знам дека ќе биде тука.

Ние се гледаме скоро две години. Се запознавме кога јас бев втора година на факултет, а тој четврта. Тој и Тори се пријатели со години. Кога таа се всели во мојот интернат, откако се спријателивме, инсистираше да го запознаам. Рече дека би биле добар пар и беше во право. Официјално станавме пар по само два состанока и работите одат супер уште оттогаш.

Се разбира дека одвреме-навреме имаме и проблеми, особено откако тој се пресели во град кој се наоѓа на еден час возење одовде. Кога тој успеа да се вработи во една сметководствена компанија минатиот семестар, ми предложи да се вселиме заедно. Јас го одбив и му објаснив дека сакам да завршам со додипломските студии пред да направам толку голем чекор. Ако морам да бидам искрена, главната причина поради која го одбив е тоа што се плашам.

Помислата да се вселам со него ми изгледа страшно конечно, како запечатување на мојата судбина. Знам дека откако ќе го направиме тој чекор, следниот чекор е брак и тогаш веќе никогаш нема да имам шанса да живеам сама. Отсекогаш сум имала цимерки и ќе живеам со Тори сè додека не бидам во состојба да можам да си дозволам сама да плаќам стан. Сè уште не сум му кажала на Хантер, но навистина би сакала да можам да поживеам сама барем една година. Си имам ветено дека ќе го направам тоа пред да се омажам. За неколку недели ќе полнам дваесет и две години, па не е дека ми се брза некаде.

Му ја носам храната на Хантер во дневната соба.

„Зошто го гледаш ова?“ ѝ вели тој на Тори. „Овие жени само се озборуваат една со друга и превртуваат маси.“

„Баш затоа го гледам“, вели Тори без да го одвои погледот од телевизорот.

Хантер ми намигнува и си ја зема чинијата, а потоа ги става нозете на малата масичка пред него. „Фала, бејби.“ Се врти накај телевизорот и почнува да јаде. „Може да ми дадеш едно пиво?“

Кимам и се враќам во кујната. Го отворам фрижидерот и погледнувам на полицата каде што си го чува пивото. Од еднаш сфаќам дека гледам во „неговата“ полица и работите веројатно почнуваат вака. Прво има полица во мојот фрижидер. После четка за заби во тоалетот, фиока во плакарот и со тек на време неговите работи ќе се помешаат со моите на толку многу начини што ќе стане невозможно некогаш повторно да бидам сама и своја.

Си ги протривам надлактиците, обидувајќи се да се ослободам од немирот кој ме облева. Се чувствувам како да ја гледам мојата сопствена иднина како се одмотува пред мене. Не сум потполно сигурна дека ми се допаѓа она што го замислувам.

Подготвена ли сум за ова?

Подготвена ли сум овој тип да биде човекот кому ќе му готвам вечера секоја вечер кога ќе се врати од работа?

Подготвена ли сум да навлезам во пријатен живот со него? Живот каде јас ќе предавам секој ден, а тој ќе им ги

средува даноците на луѓето и после ќе си дојдеме дома и јас ќе готвам вечера и ќе му „давам пива“ додека тој си ги качува нозете на масата и ме вика „бејби“ пред да си легнеме во кревет и да водиме љубов точно во девет часот за да не бидеме премногу уморни следниот ден, за да можеме да станеме навреме и да се облечеме и да одиме на работа и повторно да ги повториме сите исти работи од претходниот ден?

„Сидни“, вели Хантер. Слушам дека тропка со прстите. „Пиво? Те молам, бејб?“

Брзо земам едно пиво, му го давам, а потоа се упатувам директно кон тоалетот. Ја пуштам водата во туш кабината, но не влегувам. Наместо тоа, ја заклучувам вратата и седнувам на земја.

Ние имаме добра врска. Тој е добар со мене и знам дека ме сака. Јас едноставно не можам да разберам зошто секојпат кога ќе помислам на иднина со него, таа помисла не е возбудлива.